

3.

Hráškové pyré

600 ml vody, 300 g čerstvého nebo mraženého mladého hrášku, hrst čerstvých lístků máty, špetka soli

Do vroucí vody nasypeme hrášek, přidáme sůl a mátové lístky. Necháme povařit, dokud hrášek nezměkne (nezabere to víc než 5 minut). Potom tyčovým mixérem rozmixujeme téměř do hladka.

„Takže,“ řekla jsem, když jsme se usadili u stolu stranou od ostatních, v relativním soukromí. V téhle restauraci jsem ještě nebyla, nemohla být otevřená moc dlouho, protože ve vzduchu byl i přes jasnou snahu personálu cítit nátěr ze stěn. Možná ne úplně dobře vymyšlená klimatizace? Nebo měli nějakou nehodu a museli znovu natřít jen tu zeď tady u nás?

„Takže?“ zopakoval po mně Kopřiva. Probrala jsem se a cítila, jak rudnu – nepřišla jsem sem kvůli restauraci. A dobře jsem to věděla. Byl to prostě reflex, nemohla jsem si pomoci. Lidé v mém okolí už věděli, že nemá cenu mě brát s sebou do hospod, restaurací, kaváren a podobných zařízení, pokud ode mě čekají nějaké společenské interakce. Protože jsem většinu doby strávila vybíráním, ochutnáváním, porovnáváním a, ať jsem upřímná, hodně taky pomlouváním. Takže už se mnou moc lidí nechtělo chodit na recenzní jídla, přestože se mohli najíst zadarmo a jedinou podmínkou bylo, že mi dají od všeho ochutnat.

Kdybych se nenechala namalovat a rozhodit pitomým make-upem, byla bych to já, kdo vybere, kam si půjdeme sednout. A šla bych někam, kde už jsem byla a kde si můžu být jistá úrovní jídla i služeb. Místo toho mě Kopřiva vzal sem a... Moment, tamhle to je otevřená kuchyně?! Super, to miluju! Člověk může koukat kuchařům pod ruce a okouknout jejich figle. A samozřejmě si kuchaři dávají taky trochu víc záležet. Proč nesedíme tam? Nadechla jsem se, abych se zeptala,

jestli se můžeme přesunout, ale tím se moje pozornost vrátila ke Kopřivovi. Kruci.

„Pardon. Jen jsem se... zasekla.“ Už zase se bavil na můj účet. Možná sice budu za debila, ale on snad odejde s dobrou náladou a nebude si na mě pak stěžovat. „Už jsem jen vaše,“ dodala jsem a snažila se znít pozitivně a přesvědčivě.

„Neříkejte dvakrát,“ mrkl na mě. Co? Co jsem řekla? Aha, že jsem jeho. Vzpomněla jsem si na to video ze závodů, na kterém s radostí zakláníl a líbal fanynku. To, že flirtuje se vším na potkání, mi najednou tak nějak pomohlo se uklidnit. Znovu jsem si připomněla, že je to nevybouřené kuře a že to bude nejspíš zkoušet i na mě, ale nebude nutné z toho dělat nějaké závěry. A já se k němu tím pádem můžu chovat taky ne úplně vážně.

„Dobře, takže, pane Kopřivo. Můžu vám říkat Matouši?“

„Můžu vám říkat Kláro?“

„Jasně,“ přikývla jsem, ale tykání jsem nenabídla. A Kopřiva – Matouš – měl nějaké základy společenského chování, protože mi sám tykat nezačal. „Nemáte nic proti diktafonu?“

„No, vlastně mám,“ zaskočil mě. Pro jistotu jsem chvíli zkoumala jeho výraz, ale vypadal naprosto seriózně.

„Aha,“ zahučela jsem, zatímco jsem se snažila vymyslet náhradní řešení. Zvládnou si dělat poznámky? A hlavně je potom rozluštit? Neměla bych to nakonec fakt odpískat a nechat to na Míše? Tohle by u Anny mohlo projít, ne? Že se dotazovaný odmítl nechat nahrávat diktafonem, protože...

„Proč?“ zeptala jsem se nahlas.

„Krade duši.“

Podruhé během několika málo hodin jsem měla chuť se zeptat, jestli člověk, se kterým komunikuju, nepožil nějaké drogy. Naštěstí jsem to neudělala, protože se mi rozsvítilo: neříkal, že mu nemám všechno věřit?

„Ha, ha,“ ušklíbala jsem se. Kopřiva se rozesmál, vážně nahlas a od srdce. A byl to příjemný smích, až jsem se přestala mračit a jen naoko dotčeně zavrtěla hlavou. Zato servírka, která nám přinesla jídelní lístky, se začala hihňat taky.

Fajn, malé minus pro obsluhu.